

DESET

Prez april 1957 Mima odkri za nas Ada.

Ada Ciganlija ottogava stana za men Miminijat zelen kontinent. Posledno ubezhishte.

Ada prez tozi april vse oshte beshe ostrov, okolo kojto svobodno pluvaha shlepove i platnohodki. Desetina godini pokysno, svyrzana chrez nasipi sys skalistija brjag, se prevyrna v poluoostrov i na neja se stekoha avtomobiline.

Mima togava beshe veche daleche.

No prez ljatoto na 1957 g. dvata rykava na reka Sava oshte sa svobodni. Po vreme na pylnovodie rekata zaliva Ada, syrceto j, napodobjavashto dzhungla, a horata pluvat sred dyrvetata i se vikat edin drug. Na Ada, kato kyshta na duhove, stareeshe zatvora otpredi vojnata; porutena gramada s reshetki po prozorcite, prez koito svisteshe vjatyryt. Podzemijata na tozi zandan vinagi bjaha pod voda. Zaobikaljahme go sys strah, kato chetjahme po stenite nadraskani imena i zatvornicheski psuvni.

Prez rekata ni prekara njakakyv dripljo s koloritna vynshnost.

Dyskite za sjadane bjaha kalni, ta zatova stojahme v lodkata, hvanati prez krysta. Mima se namirashe kato v sandwich. V dzhobovete na shirokata si flotska pola ot grubo platno noseshe tri parcheta shtrudel, cigari i drebni za vryshtane s tramvaj. Ada bezshumno se priblizhashe kato njakakyv potopen sal, po kojto ot obilnite proletni dyzhdove e poniknal hrastalak.

Kaikyt leko se priblizhi do brega i taka za pryv pyt prez zhivota si zakrachih po Ada.

Na dolnata skelja njakakyv starec izstyrgvashe minalogodishnija lak ot platnohodka. Tova beshe tvyrde stara olimpijska jahta. Prilichashe na skypocenna cigulka, chijato politura njakoj e obgoril s benzinova lampa. Stojahme i nabljudavahme kak starecyt s parche styklo vnimatelno styrzhe simetrichno izdutite j bordove. Prigotvjashe platnohodkata za spuskane.

- Starijat... - kaza Mima shepneshkom. - Tova e nashata jahta.

- Kak se kazva? - proshepnah.

- "Pjana".

Beshe mi stranno, che otvednyzh tolkova voda na edno mjasto. Dotogava bjah gledal Sava i Dunav otvisoko, ot perspektivata na ptichi polet, ot Kalemegdanskata krepost. Belgrad, inache, e postroen taka, sjakash na vsjaka cena iska da se otдели ot rekite si. Za da stignesh do vodata, trjabva da preskachash zhelezopytni linii, da zaobikaljash kilometrichni skladove, baraki ot vagoni i izprazneni sandyci. Mima ni pokaza kak da otkriem naj-kysija pyt prez tozi labirint i byrzo i bezbolezneno da stignem do Ada.

Vyrvjahme sled neja prez gystalaka, chak dokato ne izskochihme na drugata strana na ostrova. Bljasykyt na vodata ni zaslepi. Sedjahme na brega i nabljudavahme kak edin vlekach tegli pet natovareni shlepa, preodoljavajki techenieto na rekata.

Ne smeeh da razvyrzha obuvkite si, koj znae v kakvo systojanie se namirat chorapite mi, neprani s dni? Lepkav sym ot pot i praholjak. Okolo nas brymchat rojaci nasekomi. Rusata kosa se lepi za tynkija Mimin vrat.

- ZHalko, che njamame banski...

- Koj shte te vidi tuk? - kazva Mima, poglezhdajki me.

Pryv se sybleche Ale.

Po murgavoto mu tjalo igraeha otbljasyci ot vylnite. Beshe obyrvat s gryb kym nas, zagledan v rekata. Mlad slavjanski bog, izljazyl ot papratta.

- Ne me gledajte... - kaza Mima, razkopchavajki svetlosinjata si pola. Polata se otvarjashe kato bronja. - Ne iskam da me gledate, dokato se syblicham! CHuvstvam se kato kurva-a-a-a... Ne-e-e-e-dej, molja te, zashto si taky-y-y-y-yv?

Obyrnah j gryb i nabyrzo smyknah ot sebe si lepkavata riza i pantalonite. Taka, na kamara, drehite mi prilichaha na kupchina smet, kojato njakoj shte zapali, predi da me dezinfecira i obleche v uniforma.

Dve dylgi tynki ryce me obhvanaha izotzad. Pochuvstvah Miminata kozha po cjaloto si tjalo. Toplite valma na kosymcite j. Pochuvstvah Mima ot glavata do petite.

- Bez pipa-a-a-a-ane, molja! - glezeno se kikoteshe. - Samo bez pipa-a-a-ane...

Vlizahme i trimata vyv vodata, kato se dyrzhahme za ryce, vniatelno, krachka po krachka. Krakata ni trudno se izmykvaha ot rechnata tinja, sjakash izvednyzh nahluzihme debeli kalni botushi. Rekata beshe byrza i mynichko chervenikava ot prystta, kojato vlacheshe sys sebe si ot gornoto techenie sled aprilskite dyzhdove.

Zaplulahme i techenieto ni ponese kym ustieto. Opitvah se da zyrna Miminoto tjalo prez mytnata voda, no nishto ne mozheshe da se vidi.

Izplulahme polovin kilometyr po-nadolu i chak togava se setihme, che drehite ni sa ostanali gore, na brega, v hrastalaka. Tichahme prez gystalaka, nadavajki indianski bojni vikove. Porjazah se na edno styklo, no kryvta byrzo sprja.

Sled tova sednahme na razstlanata Mimina pola i jadohme shtrudel.

- Ne se zabeljazva mnogo, a? - popita Mima, pokazvajki ni malka rezka na korema, beleg ot operacija na apendiksa. - SHTe moga li prez ljatoto da nosja banski, kak mislite?

Dokosnahme beleznikavija beleg s prysti i potvyrdihme, che pri vsichki polozhenija shte mozhe da nosi banski, shtom pochne sezonyt.

Sledvashtata nedelja pomagahme na Mima da spusne "Pjana", kojato veche beshe podgotvena za plavane. Tazi olimpijska jahta otpredi vojnata beshe istinska blagorodnicheska ladija, cjalata ot mahagon, s rebra ot slavonski dyb. Na platnoto imashe znak O-YU-44. Na po-silen vjaty "Pjana" pukashe i skimteshe kato choveshko syshtestvo. Imashe dusha. Lezhejki na prednata paluba, obichah da galja potymnelija j lak.

Nito Ale, nito az imahme ponjatie ot vetrohodstvo, zatova Mima zapochna da ni dava uroci po tova umenie. Bashta j, starijat Lashevski, beshe edin ot osnovatelite na Ruskija jahtklub na dolnata skelja na Ada Ciganlija. Tja ni razkazvashe, che bashta j ja vodet na rekata ot pyrvite j godini. Bil lud po Sava i po vetrohodstvoto. Spjala pod prednata paluba, uvita v pulovera mu, dokato toj balansiral i pravet opasni nomera. Ponjakoga vylnite napravo zalivali "Pjana" i Mima se budela mokra do kosti. Po onova vreme, kogato bila malka, narichala vylnata "Golemija Pljas"!

Predstavjahme si ja kato syvsem malko momichence na Sava. Rekata e otkyrmila i otgledala tova savsko dete. Vsichki tam ja poznavaha ot mynichka. Horata ot rekata se chudeha zashto vodi nas tam, zashto e izbrala tochno nas, tromavite prishylci. Naistina, prilichahme na brodjagi sred celija tozi prefinen svjat, kojto ot detstvo e razpolagal sys skypi jahti i lodki. Dripavostta ni se razlichavashe ot tjahnata. Miminite poznati narochno izbiraha iznoseni drehi za Sava: dylboki

gumeni botushi, morjashki kasketi, nepropusklivi pantaloni. Mycheha se da bydat dekorativni morskí vylci. Vetrohodstvoto inache e naj-iziskan sport i vednaga se useshta koj e nekanen gost.

Kogato započna sezonyt, otplavaha vsjaka sutrin s platnohodkíte sí. Edin čovek - edna platnohodka. Olimpijskata jahta e predvidena za ednochlenen ekipažh, a nie plavahme trima. V zlobnite pogledi na momčetata ot kluba pročetohme, che vyršim svetotatstvo. Estestveno, tova ni praveshe udovolstvie!

Otnachalo Mima naj-mnogo se trudeshe na lodkata, a nie glavno j prechehme. Edin den, otdrypvajki se ot nosa, za da j napravja mjasto, ne uspjah da se hvana za tynkoto vyzhe, opynato diagonalno da poddyrzha machtata (vetrohodcíte go narichat *vanta*), izgubih ravnovesie i padnah s drehíte vyv vodata, pred vsichki onezi tipove na keja. Oshte dokato padah, kato na zabavena kinolenta, syzryjah jad na Miminoto lice. Kogato izpluvah s njakakvi trevoljaci na glavata, jadyt beshe izchezna. Mima beshe uspjala da ostane na nivo. Samo malko se beshe razočarovala, che ja izložih pred vetrohodcíte, a te se praveha, che nishto ne sa zabeljazali. Po djavolite, ne sa!

Ala vypreki vsichko Mima ne se osvobodi ot systežatelnija duh. Tova naj-dobre se zabeljazvashe prez onezi dni, kogato, kacheni na pretovarenata platnohodka, plavahme tromavo prez savskata regata. Vyzpolzvajki se ot blagoprijatnija vjatyř, mladezhíte i devojkíte ot Miminija jaht-klub plavaha stabilno, izbirajki točno onzi moment, kogato se približhat naj-mnogo do "Pjana", za da napravjat shou s njakoj opasen zavoj. Iskaha da j pokazhat, che veche ne e za nishto. Svetkavichno praveha tozi *bum* i se vturvaha v obratna posoka, ostavajjaki vodata da se vturne do gornija ryb na lodkata. I bez da gledat "Pjana", sjakash ne syshtestvuvashе, se otdalechavaha byrzo,

goneni ot vjatyra. Nabljudavah Miminite ochi: v tjah se pojavjavashe zavist. JAd. Nie trimata ne bjahme ekipazh, goden za systezanie na njakojia regata. Ako beshe sama na "Pjana", shteshe da napravi syshto takava hubava manevra, che i pohubava! Pochuvstvah, che sme j v tezhest.

- Znaesh li kakvo, Mima... - kazah. - Vzemi, che ni svali njakyde na brega...

- Kakvo ti e pyk sega? - popita sopnato.

- Losho mi e ot klatushkaneto! - kazah.

Vednaga nadushi kakva e rabotata.

- Misliah, che mi e omryznalo li?

- Mislja.

- Dryn-dryn! - kaza. - Naistina me podcenjavash...

- Dobre, mozhem da ostanem na "ti", samo che bez intimnosti!

- JAzh lajna! - kaza Mima.

Ale speshe na prednata paluba, dokato prez tozi den vlizahme vyv vjatyra. CHudno, i na mene pyrvite sedmici na rekata postojanno mi se dremeshe. CHuvstvah se njakak si sigurno, taka, unesen v polusyn na "Pjana", vodena ot uverenata Mimina ryka. Pod korpusa na jahtata klokocheshe rekata, porena ot shvarta. CHuvah prez synja si kak skriptjat vyzhetata, ot vreme na vreme izpljushtjivashe platnoto, koeto Mima prehvyriljashe ot ednata na drugata strana s *bum*, dolavjah dishaneto na goljamata reka, potrypvaneto na blagorodnoto dyrvo pod kozhata mi... Prispivaha me dalechnite glasove, podvikvanijata na horata prez Sava ili nenadejnite oazisi tishina, kogato vjatyryt spadne, a "Pjana", ostavena na techenieto, se plyzne nadolu.

Tova e period na nagazhdane chrez syn. Osvobozhdavah se ot vsichko, koeto me pritiskashe na brega, rekata mi vlizash

pod kozhata... Kogato njakoj den se sybudja, shte mi se stori, che otkraj vreme sym na voda. SHTe byda savski chovek!

Spomnjam si, prez proletta na 1957 vjatyryt strashno ni sluguvashe.

Dnite prekarvahme, skitajki bezcelno po rekata ili se zakotvjahme myrzelivo njakyde pod dyrvetata, chiito kloni se nadvesvaha nad vodata, i spjahme, navaksvajki propilenite si noshti v "Kolarac". Ot vreme na vreme njakoj ot trima ni se sybuzhdashe s iztrypnali krajnici, s vyzdishka se izhluzvashe v rekata i se vryshtashe da prodylzhi synja si. Mima speshe s glava, zavrjana pod prednata paluba, tochno kaktto njakoga. No veche ne beshe dvegodishno momichence, koeto mozhe da stoi pod prednata paluba, zatova si zavirashe samo glavata, slagajki naviti vyzheta za vyzglavnica. Tjaloto j lezheshe v koritoto na platnohodkata, izpystreno ot slynchevi petna - tova bivashe poslednata kartina, kojato zapomnjah, predi da potyna v syn, ljushkan ot vylnite. Bledorozovijat j korem ravnomerno se povdigashe i spuskashe. Mima imashe potrypvashta kozha.

Okolo chetiri sled objad, kogato slynchevite lychi padat koso vyrhu levija brjag na Ada Ciganlija, klonite nad nas nenadejno ozhivjavaha. Zashumjavaha listata, sepnati ot sledobednata drjamka, a nie se budehme lepkavi ot syn. Syblichahme vsichko ot sebe si i se gonehme goli okolo "Pjana", gmurkajki se pod nejnija kil, dokato vjatyryt vse poveche se usilvashe i praveshe malki beli ivici po vyrhovete na vylnite. Mima vdigashe platnoto, Ale izvlichashe platnohodkata s kotvenoto vyzhe. Plyzvahme se, nakloneni nastrana kym sredata na rekata, kydeto ni podhvashtashe toplijat sledobeden vjatyryt. Tova e edin osoben vid proletna koshava, za kojato se govori, che duha tri dni, cjala sedmica, dve sedmici ili dori chetirijset i dva dni! (Magicheskite chisla na belgradskija vjatyryt: tri, sedem, chetirinajset, chetirijset i dve...). Tozi sledobeden vjatyryt stihva

edva s idvaneto na vecherta, s pyrvija mrak. Inache, duha mnogo hubavo, otkym kyrmata i togava vseki budala mozhe da proplava trijsetina kilometra nagore po rekata, chak do Ostruzhnica, Barichka Ada, Umka ili Obrenovac. Plava se napyлно bezshumno. Edinstvenite zvukove, koito se chuvat, sa na razpenenata voda i prasheteneto na machtata, izopvashta se kato lyk pod tezhesta na opynatoto platno. Vazhno e samo da ne se izleze ot vjatyra!

Plavame, plavame, struva ni se, naj-byrzo v sveta, a savskite bregove tynat v sumrak. Predstavjame si, che sme kleti holandci, dokato letim sreshtu tymnite gori na rechnija zavoj - vse po-daleche i po-daleche...

Mima togava mi predostavja kormiloto i az se mycha sys setni sili da ne izgubja vjatyra, dyrzhejki zdravo lirata. V tezi chasove ni izpylva ljubov. Sami sme po rekata i plavame nagore po techenieto s ednoto umenie, noseni ot vjatyra. Mladi sme. Prijатели sme i nishto ne razvalja vryzkite ni. Mima togava naistina ni stava sestra, a shte si pomislim, che fantastichno bihme ja nashibali, edva sled kato si namykne kysata si ljatna roklja i kogato pochuvstvame hylbocite j, pritisnati edin do drug na zadnata platforma v prepylnenija tramvaj "trojka", dokato se vryshtame v grada. No togava veche e kysno, Mima, estestveno, vinagi ima njakakvi svoi tajni planove za vecherta.

No pod platnoto tja e otnovo onova nedostizhimo momiche ot vitrinata na Knez Mihajlova, koeto ot milosyrdie se syglasi da podrugaruva malko s nas. Tja e sestrata ot onazi chudna prikazka, v kojato omagjosanite bratja, prevyrnati v lebedi, prelitat vsjaka nosht nad okeana, nosejki ja v mreza ha ot treva. Istinskata Mima idva pri nas s vjatyra. Struva ni se, che bihme umreli za neja, ako trjabva. Vytreshno se zaklevame vyv vechno prijatelstvo, do smyrт. Dori i da ne izbere njakoj ot nas za myzh, shte se grizhim za decata j, kojto i da gi e napravil!

Smeem se kato ludi, gledajki se edin drug. Ako tova ne e ljubov, togava ne znam kakvo e?

Vryshtame se sreshtu vjatyra po zig-zag, s manevra, kojato se naricha "lavirane". Priblizhavame se pyrvo do desnija, a sled tova do levija brjag. Tymninata veche se e spusnala nad vodata i bregovete iznikvat pred nosa kato njakakva mrachna bezdna. Plavame kym dalechnoto svetlo ustie, zaobikaljajki Mala Ada. Mima otnovo poema kormiloto i napregnato se vzira v tymninata...

Na pristana, sred drugite platnoodki, koito se poljushkvat na vodata, namestvame i nashata "Pjana". Edva pod lampite zabeljzavame, che kozhata ni e izgorjala ot vjatyra i proletnoto slynce. Mima ni objasnjava, che slynceto hvashta naj-silno imenno na platnoodkata, zashtoto togava lychite mu se otrazjavat ot povyrhnostta na rekata i ot bjaloto platno.

Deset godini po-kysno edin stih na Milan Rakich otnovo mi pripomni onazi shtastлива vecher na Miminata platnoodka:

*".... Eto, vecher pada,
teche spokojno, cjala pystra Sava
i tymnolika, gore Mala Ada
kato cvjat voden tam se poljuljava."*

Ale e po-dobyr vetrohoden junga ot men.

Mima tvyrdi, che toj shtjal da stane otlichen vetrohodec! A pyk za men kazva, che sym bil "lunatik" i se chudi kak ne moga da se spravja s vjatyra. Zashto, po djavolite, postojanno sym zjapal naokolo? Karal sym bil samo togava, kogato vjatyryt e tolkova silen, che sluzhi vmesto motor. Kogato "padnel", sym gubel vsjakakyv interes za plavane i sym se vlachel bezpomoshtno nadolu po rekata.

Mima mi objasnjava, che naj-trudno bilo plavaneto pri slab vjatyry. Namiraneto na naj-tynkata vetrovita nishka, izhluzvaneto ponjakoga, dori za edin chas samo, s edna dylzhina

na lodkata. Prez dnite bez polyh Mima umee da izpolzva *bava*², pochti nezabelezhimoto razdvizhvane na vyzduha, koeto ne mozhe i da se nareche vjaty. Mima vdiga platno i pri *bava*! A *bavata* e vyzdushno prelivane, koeto se poluchava ot temperaturната razlika na brega i vodata v rekata. Za da hvane *bavata* za opashkata, Mima se primykva kym brega i prestava da disha. Ne svalja ochi ot *vimpela*, malka prozrachna lenta ot celofan, kojato e zakachila na machtata: vimpelyt kao vetropokazatel sochi posokata na duhaneto. Pri takova plavane Mima si sluzhi s razlichni trikove. Roni naprimer hljab, a trohite hvyrlija v rekata, za da se uveri kyde techenieto vlachi naj-silno. Struva mi se, che stoim na mjasto, a vizh ti, vse pak plavame i tova mozhe da se vidi po bavnoto otminavane na dyrvetata po brega.

Plavajki taka syvsem bezshumno, v mylchanie, v sjankata na dyrvetata otkrivame usamoteni ljubovnici. Te ne ni zabeljazvat, zaeti s laskite. CHuvame shepota im. No kogato sjankata ot platnoto na "Pjana" mine prez licata im, razkritite skachat ot trevata i bjagat v gystalaka. Njakoi samo ni gledat dryzko v ochite, bez da pokrivat golite si tela. CHE kakvo? Po kozhata im e polepnala treva. Smeem se i prodylzhavame da plavame, promykvajki se i po-natatyk kraj brega kao rechni duhove. Tjahnoto shibane ni izglezhda smeshno.

Sled kao veche e ovladjal naj-glavnoto, Ale vse po-cesto upravljava vmesto Mima. Tja skacha kym platnoto ili kormiloto samo togava, kogato na pytja ni se izprechi njakakva opasnost. Njakoij byrz vlekach, naprimer, samotен plavec na dylgo razstojanie, kogoto ne sme zabeljazali navreme ili nepredvideno vryhlitane na isterichniya zapaden vjaty, kojto izliza bez preduprezhdenie ot koronite na dyrvetata...

²Lek briz (B. pr.)

- Tozi zapadnjak e napravo shizo! - uchi ni Mima. -
Vinagi nosi dyzhd...

Zapadnjakyt-shizo se pojavjava naj-napred nad ogyrlicata ot novi stroezhi v Novi Belgrad. Togava vodata na Sava se nabrychkva i zapochva da se nadiga. Nashijat vjatyrs-hizo duha na pristypi. Mezhdu dve vryhlitanija nastypva opasna tishina. Nebeto stava tymnosivo, a malko sled tova - pocti cherno. Zapochvat da se kyrshat kloni, a az umiram ot strah. Omotan v brezenta, chakam razvryzkata. No Mima e gotova da mu se protivopostavi, nezavisimo ot tova, che e naj-neblagoprijatnijat vjatyrs za vetrohodeca, zashtoto trjabva da se kara i sreshtu vjatyra, i sreshtu techenieto, nagore. Ostavjam se na Miminata opitnost i na silata na Ale. Mezhdu drugoto, ne me e enja! Ako se preobyrnem, shte izpluvam.

Sava veche se peni...

- Peni se! - vika Mima. - Idva!

- O, peni se! - vikam j izpod brezenta. - *O, penise!*

- Penise, penise... - podhvashta Mima. - Bozhe moj, penise!

- Penise! - kreshti Ale i obryshhta "Pjana" sreshtu isterika ot zapad.

- O, penise, penise, penise... - molim se, kreshtejki sreshtu vjatyra, kojto veche se prevryshta v burja.

- *O, penise!*

Zavladjava ni lud smjah. Zahlasvame se. Zapadnjakyt ni pljasva pyrvo otljavo, posle otdjasno, bez vsjakakva sistema. Ljushkame se po rekata, edva spasjavajki machtata, kojato zaplashva da se skyrshi. Ostanalite vetrohodci ofejkvat ot rekata na zavet.

- Neshtastnici! - vika im Mima, razpoznavajki savskite asove: flegmatichnata platnohodka "Vini Pu", elegantnata "Hijavata" i sestra j "Hijavana" (postroeni ot edin i sysht majstor

ot Makish). Tuk sa i shestmetrovote spinakeri, jahtite "dvajset i dve". Mima gi naricha "dvajset i dvojki"!

- Eto, ofejkvat i dvajset i dvojkite! U-a-a-a-a!

Ofejstva i prochutata "desetka" na gospodin Trajkovich, kojto pochti ne vizhda, no prodyzhava da upravljava po njuh. Nadushva priblizhavaneto na brega; razvil e u sebe si osobeno chuvstvo za vetrohodstvo i obiknoveno plava noshtem. Taka i taka mu e vse edno. Denem se krie iz vyrbalacite s kucheto si, izbjagvajki ostanalite vetrohodci. Otmorjava ochite si na zeleno.

Sava si pokazva zybite.

Sega tova ne e veche krotka, synena krasavica, a zvyar, kojto zaplashva krehkite lodchici. Vizhdame kak s edno silno vryhlitane vjatyryt prekaturva nevnimatelnijat Flying Dutchman - "Ada Huja". Tezhestta na podgiznaloto platno obryshta dynoto j, i to blesti pod slynchevata ivica, proniknala mezhdu razcepenite oblaci. Struva ni se, che vodata tytne ot njakakvi podzemni grymotevici. Sega sme samo zavyrtyan ot rechnija vodovyrtezh list. I dokato ni pliskat vylnite, se chudja na hudozhestvenite opisaniya na korabokrusheniya, kydeto lodkata vinagi e "orehova cherupka sred razbesnjalata se vodna stihija". Nashata "Pjana" ni naj-malko ne prilicha na orehova cherupka. Tja po-skoro e cigulka, kojato pijan muzikant e zapokiril vyv vodata, a sega se vajka na brega.

I edva tuk, v burjata, syznavame kolko ni e ambiciozna Mima. Edva sega ni e jasno kolko dylgo e potiskala zhelanieto da se systezava s ostanalite platnohodki, iztezavajki kletata "Pjana" s nepredvideniya tovar, toest s nas dvamata. Sega, dokato vjatyryt ludo svisti v izpokysanoto platno, tja kreshti: "*O, penise!*", cvilejki ot udovolstvie, che ot bojnoto pole drasvat naj-opitnite vetrohodci i lodkite im: razglezenata "Osveta" (Myst), luksoznata "Bojana", "Lido" s prekyrshena machta, "Horacij" s umisleniya si kormchija, proslavenata "Munja" (Mylnija), kojato

sys sedmici ni zaobikaljashe, sjakash sme krastavi. Edva sega prolicha predimstvoto na tova, che sme trima v platnohodkata, stroena za ednochlenen ekipazh. Blagoslovenata ni ludost, s chijato pomosht protiv zakonite i pravilata na jaht-kluba, no vse pak plavame, dokato ostanalite se skrivat po pristanite! Mima pishti, zashtoto e pobeditelka, spechelila e sytezanieto, izvlichajki ot sebe si i ot blagorodnoto dyrvo vsichko do kraen predel, kato pri tova Ale i az sme j balast. Skyp balast, naistina, no vse pak balast!

I tochno togava, kogato sme se naludovali do nasita, zapadnijat vjatyry stihva bez preduprezhdenie, taka nenadejno, kakto se i pojavi. Oblacite se spuskat syvsem nisko nad rekata i skoro edri dyzhdovni kapki zabarabanjavat po "Pjana" i po telata ni. Plavame, noseni dylgo ot stabilnoto techenie na vjatyrya prez snishen oblak, ot kojto izobshto ne se vizhdat bregovete. Oblakyt pytuva zaedno s nas nagore po techenieto, a posle ni zadminava i "Pjana" pluva kym velichestvenata dyga, kojato prehvyrlja Sava.

Iskame da minem pod dygata i taka da smenim pola si.

Ale i az otnovo shte stanem deca, a Mima - nash goljam brat.

Vjatyryt napyлно e stihnal. Podgiznali do kosti, vryshstame "Pjana" na pristana, grebejki s dve kysi vesla. Mima si sapunisva glavata, izmiva ja v Sava, navedena prez borda na platnohodkata, a sled tova ja raztyrsva kato mlada kuchka.

Po vreme na prijatelstvoto ni s vjatyrya mnogo se smeehme.